

ROBIN SHARMA

Scrisorile secrete ale călugărului care și-a vândut Ferrari-ul

Traducere din limba engleză:
Romică Lixandru

 ACT și Politon

2018

*Mergi cât de departe vezi cu ochii.
Când vei ajunge acolo,
vei putea să vezi și mai departe.*

—Thomas Carlyle

CUPRINS

Prolog	7
Capitolul unu	9
Capitolul doi	21
Capitolul trei	39
Capitolul patru	63
Capitolul cinci	91
Capitolul șase	119
Capitolul șapte	149
Capitolul opt	183
Capitolul nouă	213
Capitolul zece	241
Capitolul unsprezece	259
Scrisorile talismanelor	275

PROLOG

GHIDUL MEU MUT mergea repede în fața mea, de parcă nici lui nu i-ar fi plăcut că suntem aici. Tunelul era umed și slab luminat. Locul acesta adăpostea osemintele a șase milioane de parizieni...

Brusc, tânărul s-a oprit în fața intrării într-un alt tunel. Un grilaj ruginit îl despărțea de cel pe care-l parcurseserăm noi. Tunelul era întunecat. Ghidul meu a dat grilajul la o parte și s-a avântat în întuneric. S-a oprit și s-a uitat înapoi, la mine, asigurându-se că-l urmez. Am părăsit șovăitor lumina anemică, în timp ce el se făcea nevăzut, în fața mea. Am mai făcut câțiva pași. Apoi piciorul meu a lovit ceva. S-a auzit un lemn pârâind, iar eu am încremenit. Chiar atunci, s-a făcut lumină în jurul meu. Ghidul își aprinsese lanterna. Dintr-odată, aș fi vrut să n-o fi făcut. Ordinea înfiorătoare dispăruse. Erau oase peste tot – împrăștiate pe jos, printre picioarele noastre, revârsându-se din grămezile șubrede de lângă pereți. Fasciculul de lumină emis de lanternă dezvăluia valurile de praf, firișoarele de pânză de păianjen care atârnav din tavan.

– *Ça c'est pour vous* *, *mi-a zis ghidul meu.*

Mi-a aruncat lanterna. Exact când o prindeam, el a trecut în grabă pe lângă mine.

– *Ce..., am dat eu să întreb.*

*Dar înainte să-mi pot termina întrebarea, bărbatul a spus scurt: „Il vous rencontrera ici”** și apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă singur, la șaisprezece metri sub pământ, un om solitar într-o mare de morți.*

* „Asta-i pentru dumneavoastră”, în lb. franceză în original (n.red.)

** „Va veni să vă întâlnească aici”, în lb. franceză în original (n.red.)

CAPITOLUL UNU

ERA UNA DIN ACELE ZILE pe care ai vrea să le vezi încheiate la nici zece minute după ce au început. Și a început când am deschis ochii și am observat că, prin jaluzelele din dormitor, pătrundea îngrijorător de multă lumină. Mă refer la intensitatea luminii specifice orei opt dimineața – și nu orei șapte. Nu-mi sunase alarma. După *această* revelație au urmat douăzeci de minute de înjurături, țipete și plânsete panicate (fiul meu de șase ani s-a ocupat de partea cu plânsul), timp în care am bâjbâit prin casă, din baie în bucătărie și până la ușa de la intrare, încercând să strâng la un loc toate lucrurile ridicole de care eu și Adam urma să avem nevoie în ziua aceea. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, când am oprit mașina în fața școlii, Adam mi-a aruncat o privire încărcată de reproș.

– Mama a zis că dacă mă mai duci târziu la școală luni, nu mă mai lasă să stau duminică noaptea la tine.

O, Doamne.

– E ultima dată, i-am spus. Ultima dată, promit.

Acum Adam cobora din mașină, cu o expresie de îndoielă întipărită pe chip.

– Uite, i-am spus, ridicând o pungă de plastic plină ochi. Să nu-ți uiți pachetul pentru prânz.

– Păstrează-l, mi-a zis Adam, fără să mă privească. N-am voie să vin cu unt de arahide la școală.

Apoi s-a întors pe călcâie și a străbătut în fugă terenul de joacă pustiu al școlii. *Bietul puști*, mă gândeam în timp ce-i priveam piciorușele alergând spre ușa de la intrare. Nu e nimic mai neplăcut decât să ajungi la școală cu întârziere, când toată lumea este deja în clasă și imnul național răsună pe holuri. Pe deasupra, și fără prânz.

Am aruncat punga de plastic pe scaunul de lângă șofer și am oftat. Alt weekend „de custodie” ajunsese la un final lipsit de glorie. După toate aparențele, eșuasem spectaculos în rolul de soț. Acum se părea că aveam să eșuez în stil mare și în rolul de părinte despărțit. Din momentul în care-l luasem pe Adam la mine, parcă nu reușisem să-i ofer decât un șir nesfârșit de dezamăgiri. Și în ciuda faptului că toată săptămâna simțeam că Adam îmi lipsește așa cum simți lipsa unui membru amputat, vinerea întârziem invariabil să-l iau. Promisiunea mea că-l voi răsfăța cu o pizza și un film a fost înlocuită de sendvișul cu ton pe care i l-a pregătit Annisha după ce ora la care Adam lua de obicei masa de seară trecuse bine. Și mai era și telefonul, care țârâia fără

încetare, de ai fi zis că are o criză nasoală de sughiț. A bipuit și în timpul filmului și în timp ce-l culcam pe Adam. A bipuit și în timpul micului dejun, alcătuit din niște clătite ușor arse, precum și în timpul plimbării noastre prin parc. A bipuit și pe când luam burgerii la pachet și în timpul poveștii dinainte de culcare. Bineînțeles, adevărata problemă nu erau bipurile. Adevărata problemă era că eu puneam mâna pe telefon de fiecare dată. Îmi verificam mesajele; trimiteam mesaje de răspuns; vorbeam. Și, după fiecare întrerupere, Adam devenea tot mai tăcut, tot mai distant. Asta îmi frângea inima, dar când mă gândeam să ignor sau să închid telefonul, începeau să-mi transpire palmele.

În timp ce goneam spre serviciu, mă gândeam deprimat la weekendul ratat. Atunci când Annisha mă anunțase că vrea să ne despărțim pentru un timp, m-am simțit de parcă m-ar fi lovit un camion. Ea se plângea de ani întregi că nu petrec niciodată timp cu ea sau cu Adam; că sunt prea prins cu munca, prea ocupat cu viața mea pentru a face parte din viețile lor.

„Și atunci”, am întrebat-o eu, „cum rezolvi problemele astea dacă mă părăsești? Dacă vrei să mă vezi mai mult, de ce faci tot posibilul să mă vezi *mai puțin*?”

În fond, îmi spusese că încă mă iubește. Că își dorea să am o relație bună cu fiul meu.

Dar când m-am mutat singur în apartamentul meu, ajunsese deja rănit și înverșunat. Promisesem că voi încerca să petrec mai mult timp acasă. Mă milogisem chiar să nu iau parte la un turneu de golf organizat de companie și o cină cu un client. Dar Annisha mi-a spus că nu făceam decât niște cârpeli – nu eram ferm hotărât să repar ce nu

mergea. De fiecare dată când mă gândeam la cuvintele ei, strângeam din dinți. Oare Annisha nu vedea cât de solicitantă e munca mea? Nu vedea cât de important e pentru mine să avansez în permanență? Dacă nu aș fi muncit atât de mult, n-am fi avut casa noastră grozavă, mașinile și televizoarele acelea nemaipomenite, cu ecran mare. Bun, recunosc – Annishei nu-i păsa câtuși de puțin de televizoare. Dar, chiar și așa.

Atunci mi-am promis mie însumi ceva – *voi fi un „tată despărțit” grozav*. Îl voi copleși pe Adam cu toată atenția de care avea nevoie; voi veni la toate evenimentele de la școală; voi fi la dispoziția lui, să-l duc cu mașina la înot sau la karate; îi voi citi cărți. Când va suna seara, voi avea tot timpul din lume să stau de vorbă cu el. Îi voi asculta problemele, îi voi da sfaturi și îi voi spune glume. Îl voi ajuta la teme și voi învăța chiar să joc toate jocurile acelea video atât de energizante, care-i plac lui. Voi avea o relație minunată cu fiul meu, dacă cu soția nu pot. Și îi voi dovedi Annishei că nu mă mulțumesc cu „niște cârpeli”.

Cred că m-am descurcat destul de bine în primele săptămâni de după separare. Într-un fel, nu a fost chiar atât de dificil. Dar am constatat uluit cât de mult îmi lipseau amândoi. Mă trezeam în apartamentul meu și mă așteptam să aud vocea subțirică, deși știam că nu e acolo. Noaptea mă plimbam fără țintă prin cameră gândindu-mă: *Acum aș putea să-i citesc lui Adam o poveste înainte de culcare. Acum aș putea să-l îmbrățișez de noapte bună. Și: Acum m-aș strecura în pat lângă Annisha și aș lua-o în brațe*. Mi se părea că weekendurile vin prea încet.

Dar pe măsură ce treceau lunile, gândurile acestea începeau să se estompeze. Sau, ca să fiu mai sincer, alte lucruri le dădeau la o parte. Îmi aduceam de lucru acasă în fiecare seară sau rămâneam până târziu la serviciu. Când mă suna Adam, tastam la computer și auzeam o propoziție da, alta ba. Treceau săptămâni întregi fără să mă gândesc măcar o dată la ce făcuse el pe timpul zilei. Când a început vacanța școlară, mi-am dat seama că nu-mi rezervasem niciun pic de timp pe care să-l petrec cu el. Apoi am programat o cină cu un client în seara în care la școala lui Adam se ținea, ca în fiecare primăvară, un concert. Am uitat de asemenea să-l duc la dentist, unde era programat de două ori pe an pentru detartraj, deși Annisha îmi amintise cu o săptămână mai înainte. Și am început să vin târziu vineri. Weekendul acesta fusese doar unul din episoadele de așa-zis timp „de calitate”, care numai asta nu era.

L-am salutat scurt pe Danny, omul de la pază, când am tras mașina în parcare a firmei. După goana mea nebună pentru a ajunge la muncă, m-am trezit dintr-odată dorindu-mi să nu mă fi aflat acolo. Am tras mașina pe locul meu, dar nu am oprit imediat motorul.

În apărarea mea, obsesia pe care o aveam pentru muncă era perfect justificată. Era o perioadă foarte stresantă pentru companie. De luni întregi circulau zvonuri că urma să fie vândută. Îmi petrecusem ultimele douăsprezece săptămâni parcurgând rapoarte: rapoartele de vânzări, rapoartele de inventar, rapoartele de la resurse umane, rapoartele cu rezultatele financiare. Noaptea, când închi-deam ochii, nu vedeam altceva decât liniile înghesuite ale foilor de calcul. Asta mă aștepta în clădire, dar nu mai

puteam să amân. Am oprit motorul, mi-am luat servieta cu laptopul și am intrat.

L-am salutat pe Devin, recepționarul nostru. Privea conștiincios ecranul computerului său, dar știam că joacă solitaire. Când am luat-o la dreapta, l-am zărit pe Devin zâmbind superior, sau poate că doar mi-am imaginat. Cel mai scurt drum spre biroul meu este prin stânga, dar n-o mai luam pe acolo. Devin credea, în mod evident, că asta se întâmpla pentru că Tessa avea biroul în dreapta. Dar aceasta era doar un bonus. Luând-o prin dreapta, nu mai trebuia să trec pe lângă biroul lui Juan. *Juan*. La naiba. Nu știu de ce mă simt încă așa de tulburat, după atâta timp. Acum era doar un birou nefolosit. Jaluzele erau trase, masa era goală, scaunul, la fel. Pe fișet nu exista nicio fotografie cu soția sau copiii lui Juan, pe comodă nu se zărea nicio cană de cafea, pe pereți, nicio plăcuță. Dar mi se părea cumva că umbra tuturor acelor lucruri plana deasupra spațiilor goale.

Am încetinit pasul când m-am apropiat de cubiculul Tessei. Eu și Tessa lucraserăm împreună ani întregi. Ne-am înțeles mereu bine – aveam același simț al umorului. Nu eram sigur ce urma să se întâmple cu Annisha, dar trebuie să recunosc că, de la despărțire, mă surprindeam de multe ori gândindu-mă la Tessa.

I-am zărit din mers, cu coada ochiului, părul negru. Dar Tessa vorbea la telefon, așa că mi-am continuat drumul.

Aproape imediat ce am intrat pe ușa biroului meu, m-am trezit că fac cale înapoi. Mă întrebam dacă n-ar trebui să verific noul prototip înainte să mă apuc de treburile mai presante. Știam că echipa de proiectare m-ar

anunța în legătură cu orice noutăți, dar mă tenta ideea să-mi distrag atenția petrecând câteva minute în laborator.

Laboratorul de proiectare era locul de unde pornisem și eu. Unul dintre primele mele joburi a fost în sectorul de dezvoltare al companiei – un producător de piese auto. Era jobul mult visat. Juan, directorul tehnic, m-a luat sub aripa sa. Juan mi-a fost mentor.

Dar chestia e că, și dacă îți iubești jobul, nu poți sta locului. Asta ți-ar ucide cariera. Dar mie nu a trebuit să-mi spună nimeni asta. Eram ca un câine care dă atât de tare din coadă încât mai are puțin și-și rupe spinarea. Oamenii de la vârf au observat. Când mi s-a oferit avansarea pe treapta următoare a ierarhiei corporatiste, Juan m-a chemat în biroul său.

„Să știi”, mi-a spus el, „că dacă accepți postul ăsta, părăsești cercetarea și proiectarea pentru totdeauna. O să te ocupi de vânzări și de management. Asta îți dorești?”

„Eu vreau să avansez, Juan”, i-am răspuns eu râzând. „Și sigur nu vreau să aștept să ieși tu la pensie pentru asta!”

Juan mi-a zâmbit vag, dar nu a mai spus nimic altceva.

După acel prim pas, am urcat destul de repede treptele ierarhice. Acum supervizam toate proiectele și activitatea de producție pentru cel mai mare client al nostru.

Mi-am luat cana de cafea, pregătit să traversez holul și să mă duc în laborator. Dar apoi m-am oprit. Nu era câtuși de puțin nevoie de mine acolo. Am lăsat cana jos și m-am așezat pe scaun. Mi-am pornit computerul, am deschis un fișier și am început să parcurg labirintul de cifre care-mi năpădise ecranul.

Câteva ore mai târziu, terminasem altă situație financiară și mă pregăteam să-mi verific e-mailul care dădea pe afară de mesaje noi, când a sunat telefonul. Am avut nevoie de câteva clipe ca să recunosc vocea mamei. Părea supărată. *Doamne sfinte*, m-am gândit eu. *Acum ce mai e?* În ultimele luni, mama devenise exagerat de interesată de viața mea. Începea să mă irite.

– Îmi pare rău că te-am deranjat la serviciu, Jonathan, dar e ceva important, mi-a spus ea. Tocmai am vorbit cu vărul Julian și trebuie să te vadă imediat. E ceva urgent.

Pe mine? mă gândeam eu. De ce Dumnezeu ar trebuie să mă vadă vărul Julian?

Sincer să fiu, nu-l cunoșteam prea bine pe vărul Julian. Nu era vărul meu, ci al mamei. Când erau mici, ea fusese apropiată de Julian și de sora lui, Catherine; cât despre mine, eu crescusem în celălalt capăt al țării. Rudele îndepărtate mi se păreau la fel de interesante ca ziarul de săptămâna trecută.

L-am întâlnit o singură dată pe Julian, când aveam zece ani. Eram în vizită la verișoara Catherine și ea ținuse o cină festivă la ea acasă. Nu-mi aduc aminte dacă Julian era cu soția sau dacă divorțaseră deja. Sincer să fiu, nu-mi amintesc nimic din vizita aceea, cu excepția unui singur lucru: Ferrari-ul roșu strălucitor al lui Julian. O auzisem pe Catherine vorbind despre mașină, așa că, atunci când a virat pe alee, eu îl așteptam pe treptele de la intrare. Mașina era mai fabuloasă decât îmi imaginasem. Julian mi-a văzut fața (probabil că falca îmi căzuse până la pantofi) și m-a invitat să dăm o tură. Nu mai fusesem niciodată într-o mașină atât de rapidă. Mă simțeam de parcă, dintr-o clipă-n

alta, roțile ar fi putut să se desprindă de asfalt și să începem să zburăm. Nu cred că am scos vreun cuvânt în timpul plimbării. Când ne-am întors înapoi acasă, Julian a ieșit din mașină, dar eu nu m-am clintit.

– Vrei să mai stai puțin în mașină? m-a întrebat el.

Am dat din cap că da. A dat să plece, dar, înainte s-o facă, l-am oprit.

– Vere Julian?

– Da, mi-a răspuns el.

– Cum ai ajuns să iei mașina asta? l-am întrebat eu. Adică... e foarte scumpă?

– Foarte, mi-a spus el. Așa că dacă-ți dorești și tu să ai una, Jonathan, va trebui să muncești foarte, foarte mult atunci când vei crește mare.

Nu am uitat niciodată asta.

Din câte-mi aduc aminte, Julian n-a rămas prea mult după cină – mama și verișoara Catherine au părut dezamăgite, poate și un pic iritate. Deși aveam doar zece ani, îmi închipuiam că Julian avea locuri mai interesante în care trebuia să ajungă. Era clar că trăia genul de viață pe care mi-o doream și eu când aveam să mă fac mare. Am privit cu invidie cum fabuloasa mașină sport a lui Julian se îndepărta în viteză.

După ce nu spusese nimic despre el ani întregi, mama începuse să-i pomenească numele de fiecare dată când ne întâlneam. Îmi spusese de curând că nu mai avea de mult Ferrari-ul. Din câte se părea, vărul Julian trecuse printr-un fel de experiență care-i schimbase viața. Renunțase la locul său de muncă foarte bine plătit, ca avocat de succes,

specializat în litigii, își vânduse Ferrari-ul și adoptase o existență „simplă”. Mama spunea că studiasse cu un grup puțin cunoscut de călugări care trăiau departe, în munții Himalaya, și că acum umbla deseori îmbrăcat într-o robă stacojie. Mi-a spus că este cu totul alt om. Nu puteam să-mi dau seama de ce avea ea impresia că acesta ar fi un lucru atât de bun.

Și tot încerca să ne facă să ne întâlnim. Îmi sugerase să-mi fac timp să-l vizitez când ajung prin orașul lui, cu afaceri. Dar, sincer să fiu, dacă eu nu aveam destul timp pentru Annisha și Adam, de ce mi-aș fi luat o zi liberă ca s-o petrec cu un om pe care abia dacă-l cunoșteam? În plus, dacă ar fi fost și acum un avocat cu un succes fenomenal, cu un stil de viață luxos și cu o mașină sport strălucitoare, aș mai fi înțeles. Dar așa, de ce ar fi trebuit să-mi petrec eu timpul cu un bătrân fără serviciu, care nici nu avea un Ferrari? Găseam o grămadă de tipi ca el care-și pierdeau timpul prin barul local.

– Mamă, am zis eu, despre ce vorbești? De ce trebuie să mă vadă Julian?

Mama nu mi-a oferit detalii. Mi-a spus că Julian trebuia să vorbească cu mine. Avea nevoie să-l ajut cu ceva.

– E o prostie, i-am spus eu. Nu l-am mai văzut pe vărul Julian de ani de zile. Nu-l cunosc. Trebuie să mai existe și altcineva care să-l poată ajuta.

Mama n-a zis nimic, dar mi s-a părut că o aud plângând încetișor. Ultimii doi ani, de când murise tata, fuseseră foarte grei pentru ea.

– Mamă, am zis eu. Ești bine?